

до Мишо една оставена насрѣдъ двора каца.

— Е-е-е-е, бай Мишо, най-последе... намѣрихме пари... събирахме отгукъ, дърпахме оттамъ, кжсахме отгукъ, наставихме тамъ, пепельта отъ огницата си продадохме, паритѣ въ десетъ вжзли връзвахме, ама рекохме твоята ливада да купимъ, — каза Ганчо, докато Стойчо и Пройчо намѣстваха кацата...

— Нѣма да бжде зле да вдигнешъ отъ яслитѣ юздата, да не кацатъ по нея кокошкитѣ, да окачишъ надъ каруцата и хомотя — да го не чушкатъ и подритватъ прасетата предъ кочината, да вдигнешъ отъ хамбара шубата ми — да не играятъ въ нея мишкитѣ на криеница... Па заритай нѣкжде оная издѣнена тенджерата... Ношвитѣ не сж капанъ за врабци, та сж оставени на курника... Пък нѣма защо да знаятъ хората какви потури сѣмъ носилъ преди десетъ години, та откачи ония тамъ отъ сливата — хвърли ги нѣкжде въ зимника. Оная тепсия измъкни изъ дървата — все ще стане за нѣщо, макаръ че е сега сплескана. Оная агнешка кожа нѣма защо да стърчи на пржта срѣдъ градината като оруглица — смъкни я! На онова седло не е мѣстото срѣдъ двора... и не мога да разбера, какво дири на него машата. А кой ли се е сѣтилъ да хвърли

на покрива мотиката. Метлата добре е заровена въ сметята предъ хамбара, лошото е, че сама не може да мете. А и на оная вила до купата кой ли ще се набоде? — завайка се и занарежда дѣдо Мишо, а тримата косачи... отде се взеха крака у тѣхъ да тичатъ и подреждатъ!... Едва привечеръ, когато се събудиха слугитѣ, можеха всички заедно да подредятъ двора — нѣщо, което никога нѣмаше да стане, ако не бѣ станало дума за ливадата.

— Е-е-е-е, бай Мишо... ние... ето вече двацетъ години, какъ косимъ ливадата ти... засвоихме я, дето се казва... като наша я имаме. Защо ни не кажешъ най-последе какво ще ни искашъ за нея? — попита Ганчо.

— Казахъ ви, — промляска дѣдо Мишо, — казахъ ви, че не ми е за продаване, защото сѣмъ навикналъ само да купувамъ. Ама вие като сте рекли да я купите... щомъ толкова ви трѣбва да ви я продамъ. Какво да ви искамъ? — позасука мустака дѣдо Мишо. — Да ви искамъ пари? — Имамъ си. Жито? — Имамъ си и жито. Вино? — И вино си имамъ. Ами знаете ли какво? — Ще ми съберете... само една паничка бѣлхи... ама... живи да сж, — усмихна се лукаво дѣдо Мишо... и тримата косачи си отидоха.

Т. Харманджиевъ